

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoCsp/31/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120391650
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Drnáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6120391650.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Drnákovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: G. Ď., L. XX.X.XXXX, Š. XXXX/XX, J., o zaplatenie 74.216,73 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III

č. k. 24Csp/101/2020-302, zo dňa 24.1.2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu zamieťa.

II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 74.216,73 eura, úrok 1,80 % ročne zo sumy 45.158,36 eura od 30.10.2018 do zaplatenia, najviac však 20.804,46 eura, úrok 1,5 % ročne zo sumy 28.487,96 eura od 30.10.2018 do zaplatenia, najviac však 7.971,88 eura, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 45.158,36 eura od 30.10.2018 do zaplatenia a úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 28.487,96 eura od 30.10.2018 do zaplatenia a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení uviedol, že návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní, doručeným súdu dňa 2.10.2020, sa žalobca domáhal zaplatenia istiny 45.158,36 eura, zmluvného úroku do zosplatenia úveru 363,64 eura, zmluvného úroku 1,8 % ročne zo sumy 45.158,36 eura od 30.10.2018 do zaplatenia, pričom tento zmluvný úrok do konečnej splatnosti úveru predstavuje sumu 20.804 eur, úroku z omeškania do zosplatenia úveru 8,71 eura, nezaplatennej istiny 28.487,96 eura, zmluvného úroku do zosplatenia úveru 191,20 eura, zmluvného úroku 1,5 % ročne zo sumy 28.487,96 eura od 30.10.2018 do zaplatenia, pričom tento zmluvný úrok do konečnej splatnosti úveru predstavuje sumu 7.971,88 eura, úroku z omeškania do zosplatenia úveru 6,86 eura, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 45.158,36 eura od 30.10.2018 do zaplatenia a úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 28.487,96 eura od 30.10.2018 do zaplatenia.

3. Žalobca v žalobe uviedol, že dňa 21.1.2014 uzavrel so žalovaným úverovú zmluvu č. 98369 - Hypotéka, na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 50.000 eur za podmienok dohodnutých v zmluve a v Obchodných podmienkach pre hypotekárne a iné úvery zabezpečené nehnuteľnosťou. Účelom úveru bolo splatenie skôr poskytnutého úveru. S odbornou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím, pričom pri posudzovaní bonity žalovaného bral do úvahy najmä údaje zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra informácií (preverenie záväzkov žiadateľa a ich splácania), report Sociálnej

poisťovne, preverenie príjmov žiadateľa a údaje poskytnuté samotným žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru (údaje o príjmoch, výdavkoch a záväzkoch žiadateľa). Žalovaný sa zaviazal úver splácať anuitnými splátkami splatnými v platobný deň a vo výške, ako boli spolu s ostatnými podmienkami uvedené v článku 1 uvedenej zmluvy. Keďže po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, na základe výzvy na predčasné splatenie úveru zo dňa 29.10.2018 rozhodol o predčasnej splatnosti úveru, a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a na možnosť predčasného zosplatnenia opakovaným upozornením zo dňa 24.9.2018. Dodal, že výzva na predčasné splatenie úveru a opakované upozornenie boli žalovanému doručené, resp. sa dostali do sféry jeho dispozície, pohľadávku však žalovaný neuhradil napriek tomu, že bol výzvou zo dňa 14.7.2020 vyzvaný na úhradu dlžnej sumy. Dlžná istina ku dňu zosplatnenia predstavovala 45.158,36 eura, nakoľko z poskytnutého úveru 50.000 eur žalovaný do dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti uhradil na istinu sumu 4.841,64 eura a po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru do dňa podania žaloby neuskutočnil žiadnu ďalšiu úhradu. Zmluvný úrok v zmysle zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok, predstavoval ku dňu zosplatnenia úveru sumu 363,64 eura a úrok z omeškania 5% ročne z každej omeškanej dlžnej splátky odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti predstavoval ku dňu zosplatnenia úveru sumu 8,71 eura.

4. Ďalej uviedol, že dňa 16.3.2017 uzavrel so žalovaným ďalšiu zmluvu, a to Zmluvu o úvere na bývanie - Hypotéka č. 386389, na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 30.000 eur za podmienok dohodnutých v zmluve, v Obchodných podmienkach pre úvery občanom a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Účelom úveru bolo splatenie skôr poskytnutého úveru. Opätovne s odbornou starostlivosťou a z rovnakých zdrojov preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím, pričom žalovaný sa zaviazal úver splácať anuitnými splátkami splatnými v platobný deň a vo výške, ako boli spolu s ostatnými podmienkami uvedené v článku 1 zmluvy. Po vyčerpaní poskytnutého úveru však žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, preto žalobca na základe výzvy na predčasné splatenie úveru zo dňa 29.10.2018 rozhodol o predčasnej splatnosti úveru, a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia opakovaným upozornením zo dňa 24.9.2018. Dodal, že výzva na predčasné splatenie úveru a opakované upozornenie boli žalovanému doručené, resp. sa dostali do sféry jeho dispozície, žalovaný však pohľadávku neuhradil, a to napriek tomu, že výzvou zo dňa 14.7.2020 bol vyzvaný na úhradu dlžnej sumy. Dlžná istina ku dňu zosplatnenia predstavovala 28.487,96 eura, nakoľko z poskytnutého úveru 30.000 eur žalovaný do dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti uhradil na istinu sumu 1.512,04 eura, pričom po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru do dňa podania žaloby neuskutočnil žiadnu ďalšiu úhradu. Zmluvný úrok v zmysle zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok, predstavoval ku dňu zosplatnenia úveru sumu 191,20 eura. Úrok z omeškania 5 % ročne z každej omeškanej dlžnej splátky od nasledujúceho dňa po jej splatnosti predstavoval ku dňu zosplatnenia úveru sumu 6,86 eura.

5. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovým zisteniam uviedol, že z listinných dôkazov, ktoré predložil žalobca, mal za preukázaný skutkový stav tvrdý žalobcom v podanej žalobe. Z listinných dôkazov ďalej zistil, že dňa 9.1.2014 žalovaný na tlačive žalobcu požiadal o hypotekárny úver 50.000 eur na dobu 30 rokov, za účelom splatenia skôr poskytnutých úverov, a to spotrebného úveru č. 048432 v Prima banke, tiež spotrebného úveru s odhadovaným zostatkom 25.000 eur v Slovenskej sporiteľni a spotrebného úveru s odhadovaným zostatkom 3.600 eur v Home Credit s tým, že úver bude čerpaný jednorazovo na list vlastníctva s plombou. V žiadosti žalovaný uviedol svoj čistý príjem zo zamestnania v spoločnosti Petit Press a.s. vo výške 758 eur a nulové výdavky na splátky úverov, kreditných kariet alebo ručiteľských záväzkov.

6. V úverovej zmluve č. 98369, uzavretej dňa 21.1.2014, si strany okrem iných náležitostí dohodli výšku úveru 50.000 eur, úrokovú sadzbu 3,4 % p. a. na dobu troch rokov, splatnosť úveru 30 rokov, výšku anuitnej splátky 223,18 eura a termín jej splatnosti vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca. Z poskytnutého úveru dňa 24.1.2014 bola suma 24.550,45 eura použitá na splatenie úveru žalovaného v Slovenskej sporiteľni (č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX), suma 3.456,89 eura na splatenie úveru v Home Credit (č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX), suma 8.297,61 eura na splatenie úveru v Prima banke a suma 13.695,05 eura bola prevedená na osobný účet žalovaného číslo XXXXXXXXXXX/XXXX. Žalovaný riadne platil dohodnuté splátky vo výške 223,18 eura len v období od 20.2.2014 do 20.1.2017, odo dňa 20.2.2017

do 12.6.2018 platil splátky v nižšej sume. Celkovo uhradil žalobcovi sumu 10.974,48 eura, z ktorej bolo 6.132,84 eura započítaných na úrok a 4.841,64 eura bolo započítaných na istinu úveru.

7. Dňa 14.3.2017 žalovaný na tlačive žalobcu požiadal žalobcu o druhý úver, o úver na bývanie vo výške 30.000 eur, na dobu 20 rokov, za účelom splatenia skôr poskytnutých úverov, a to spotrebného úveru od Consumer Finance Holding s odhadovaným zostatkom 2.815 eur a 2.400 eur, spotrebného úveru od Cetelem s odhadovaným zostatkom 17.488 eur a splatenia kreditnej karty Home Credit s odhadovaným zostatkom 0 eur s tým, že úver bude čerpaný jednorazovo na list vlastníctva s plombou a bude zabezpečený nehnuteľnosťou, konkrétne skolaudovaným bytom v Bratislave - Nové Mesto v hodnote 108.725,10 eura. V žiadosti žalovaný uviedol svoj čistý príjem zo zamestnania v spoločnosti Petit Press a.s. vo výške 900 eur, výdavky na splátky úverov 650 eur a celkové výdavky domácnosti 170 eur.

8. V zmluve o úvere na bývanie - Hypotéka č. 386389, zo dňa 16.3.2017, si strany okrem iného dohodli výšku úveru 30.000 eur, úrokovú sadzbu 1,5 % ročne, termín konečnej splatnosti dňa 20.3.2037, výšku anuitnej splátky 144,93 eura, počet splátok 240 a celkovú čiastku 34.783,20 eura, ktorú žalovaný musí zaplatiť. Dňa 21.3.2017 žalovaný požiadal o poskytnutie úveru a dňa 22.3.2017 došlo k čerpaniu úveru 30.000 eur tak, že sumy 980,97 eura, 24.198,05 eura a 4.820,98 eura boli použité na splatenie úverov žalovaného od vyššie uvedených spoločností.

9. Súd prvej inštancie uviedol, že nevykonal žalovaným navrhované výsluchy svedkov, ktoré vyhodnotil ako účelové, nakoľko dôležité okolnosti uzavretia úverových zmlúv vyplynuli zo žiadostí o úver a zo samotných zmlúv o úvere a vzhľadom na časový odstup považoval za vylúčené, aby zamestnanec banky po toľkých rokoch vedel uviesť konkrétne okolnosti uzatvárania zmlúv.

10. Pokiaľ ide o dokazovanie fotokópiami listinných dôkazov a nie originálmi, dal do pozornosti, že žalobca správne poukazoval na to, že § 187 C. s. p. obsahuje výpočet najčastejšie používaných dôkazných prostriedkov, medzi ktoré okrem iných patrí aj dôkaz listinou, ktorý je konkrétne upravený v § 189 C. s. p.. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.11.2010, sp. zn. 3Obo/61/2009, ktorý k danej otázke konštatoval, že pre spôsobilosť listiny byť dôkazným prostriedkom nie je rozhodujúce, či ide o originál listiny (prvopis, pôvodné znenie), alebo o odpis či fotokópiu (fotograficky zhotovenú kópiu alebo iným spôsobom zhotovenú kópiu). Aj fotokópia listiny je spôsobilá byť vykonaná ako dôkaz zákonom predpokladaným spôsobom. Občiansky súdny poriadok v žiadnom ustanovení neukladá súdu povinnosť vykonávať dôkaz iba originálom listiny. Od spôsobilosti listiny byť dôkazným prostriedkom však treba odlišovať spôsob vykonania dôkazu listinou súdom a posudzovanie pravosti a pravdivosti listiny. Pravosťou a pravdivosťou listiny sa súd zaoberá v rámci hodnotenia dôkazov, t. j. v rámci činnosti, pri ktorej hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na to, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Dôkaz vykonaný fotokópiou listiny hodnotí súd ako každý iný dôkaz podľa zásad uvedených v § 132 O. s. p..

11. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že pri vykonávaní a hodnotení dôkazov postupoval v zmysle § 187, § 189 ods. 1, § 191 C. s. p. a uvedeného judikátu. Fotokópie listín považoval za dostatočný dôkaz o skutočnostiach z nich vyplývajúcich, preto ani nevyzýval žalobcu na predloženie originálov. Pri tomto závere bral do úvahy, že žalovaný výslovne nespochybnil pravosť niektorej listiny a iba paušálne popieral všetky tvrdenia žalobcu a namietal všetky fotokópie, ale neuvádzal žiadne vlastné skutkové tvrdenia ani žiadne dôkazy svedčiace o opaku. Z týchto dôvodov mal súd prvej inštancie za spoľahlivo preukázaný vyššie uvedený skutkový stav.

12. Obe úverové zmluvy vyhodnotil ako spotrebiteľské, v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, pričom však poskytnutý úver nebol úverom spotrebiteľským, čo vyplynulo zo znenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, keďže podľa § 1 ods. 3 písm. a) až písm. c) tohto zákona spotrebiteľským úverom nie sú: a) hypotekárny úver podľa osobitného predpisu, b) úver na bývanie podľa všeobecného predpisu o úveroch na bývanie, c) úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti. Zmluvu o úvere zo dňa 21.1.2014 preto považoval za zmluvu o úvere podľa

§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom na zmluvu o úvere zo dňa 16.3.2017 bolo potrebné aplikovať aj ustanovenia zákona č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie. Poukázal aj na § 53 ods. 7 a

ods. 10 Občianskeho zákonníka a § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré určujú, aké zabezpečenie záväzku spotrebiteľa je neprípustné, pričom zabezpečenie záložným právom sa pripúšťa.

13. Súd prvej inštancie sa stotožnil so skutkovou a právnou argumentáciou žalobcu a uviedol, že žalobca predložil dôkazy k overeniu schopnosti žalovaného splácať úver, pričom ku každej úverovej zmluve si samostatne zisťoval potrebné údaje na zistenie schopnosti splácať úver. Žalobca vychádzal z údajov zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií, kde si preveroval záväzky žalovaného a ich splácanie, preveroval si príjmy z údajov Sociálnej poisťovne a informácie získal aj od samotného žalovaného, ktoré uviedol v žiadostiach o poskytnutie úveru. Na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobca postupoval pri uzatváraní zmlúv so žalovaným s odbornou starostlivosťou a dodal, že žalovaný neuviedol, v čom konkrétne mal žalobca pochybiť, ako údaje zle vyhodnotil alebo nebral do úvahy pri posudzovaní jeho bonity.

14. Rovnako súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalovaný bližšie nekonkretizoval, aké zmluvné podmienky dohodnuté v úverových zmluvách by mali byť neprijateľné a v čom spočíva ich neprijateľnosť. Navyše mal za správny argument žalobcu, že zákon č. 129/2010 Z. z. sa na úverový vzťah medzi žalobcom a žalovaným nevzťahuje, keďže v § 1 ods. 3 jednoznačne vymedzuje, čo nie je spotrebiteľským úverom a v danom prípade dospel s poukazom na § 3 k záveru, že úvery, ktoré boli predmetom konania v prejednávanej veci, nie sú spotrebiteľskými úvermi v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. a preto nie je možné na predmetné vzťahy uvedený zákon aplikovať, pričom vyhodnotil, že žalobca zosplatnil oba úvery v súlade so zmluvou a zákonom.

15. Dodal, že právo predčasne zosplatniť úver zo strany žalobcu bolo upravené v bode 2.8 písm. a) a bode 2.9.1 Obchodných podmienok, podľa ktorých každá z nasledovných právnych skutočností sa bude považovať za zmenu okolností, za ktorých došlo k uzatvoreniu zmluvy o úvere na strane klienta. Skutočnosti, ktoré zakladajú zmenu okolností sú: (nezaplatenie) klient nezaplatí ktorúkoľvek čiastku dlžnú podľa zmluvy o úvere ani do 3 mesiacov po lehote jej splatnosti; ak nastane akákoľvek zmena okolností, môže banka vyzvať klienta na predčasné splatenie úveru. Doručením výzvy na predčasné splatenie úveru sa všetky čiastky, ktoré sú dlžné podľa zmluvy o úvere (istina aj príslušenstvo) stanú splatné okamžite alebo v deň určený bankou vo výzve adresovanej klientovi. Žalobca si splnil svoju povinnosť poskytnúť úver a žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti tým, že prestal uhrádzať jednotlivé splátky úverov riadne a včas. Žalobca preto na základe výziev na predčasné splatenie úveru zo dňa 29.10.2018 rozhodol o predčasnej splatnosti úverov v súlade s § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj v súlade so zmluvou a obchodnými podmienkami, a to po zaslaní predchádzajúcich upozornení na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia dňa 24.9.2018.

16. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný mal poskytnuté úvery splácať vždy k 20. dňu v mesiaci, ako to vyplýva z bodu 1.2. zmluvy č. 386389 a zmluvy č. 98369. Z predloženého prehľadu stavu omeškaných splátok úveru mal za zrejmé, s ktorými splátkami bol žalovaný v omeškaní ku dňu zaslania výziev na predčasné splatenie úverov a ich splatnosť, pričom pred zosplatnením úveru bol v omeškaní s úhradou splátok splatných k 20.6.2018 a nasledovnými. Doplnil, že obe výzvy na predčasné splatenie úverov zo dňa 29.10.2018 si žalovaný prevzal dňa 23.11.2018, pričom na pošte boli uložené už dňa 5.11.2018. Opakované upozornenia zo dňa 24.9.2018 boli na pošte uložené dňa 28.9.2018.

17. V danej súvislosti ozrejmil, že pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti. Doručovanie hmotnoprávných úkonov upravuje § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon, ako správne uvádzal žalobca. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície, a už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Týmto je potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu

objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.1.2011, sp. zn. 5Cdo/129/2010). Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úverov.

18. Konštatoval tiež, že nárok uplatnený žalobcom rešpektoval aj závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.6.2020, sp. zn. 5Cdo 42/2020, v ktorom dovolací súd reagoval na rozdielnu rozhodovaciu prax odvolacích krajských súdov a dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, teda do termínu konečnej splatnosti úveru. Z toho dôvodu bola v rozsudku uvedená maximálna suma zmluvného úroku, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť. V súvislosti s námietkou žalovaného o premlčaní práva žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy dospel k záveru, že uplatnené nároky neboli premlčané, keďže bolo nesporné, že žalovaný posledné splátky úverov vykonal v júni 2018 a žalobca celý zostatok úveru predčasne zosplatnil dňa 29.10.2018, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 2.10.2020, teda nepochybne v trojročnej premlčacej dobe.

19. Dodal, že dôkazy predložené žalovaným (článok a rozhodnutie NBS) sa týkali zmluvných podmienok, ktoré v minulosti používala spoločnosť Sberbank Slovensko. Konania žalobcu sa preto mohli tieto dôkazy týkať len ako právneho nástupcu danej spoločnosti, žalovaný však neuzatváral zmluvy o úvere so spoločnosťou Sberbank Slovensko. Vo vzťahu k predmetnému sporu vyhodnotil preto uvedené dôkazy ako irelevantné, bez skutkového súvisu s prejednávanou vecou a poznamenal, že rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, na ktoré poukazoval žalovaný, taktiež vychádzalo z iného skutkového stavu. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalovaného, že bol odňatý zákonnému sudcovi, keďže po postúpení žaloby v zmysle § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní na prejednanie Okresnému súdu Bratislava III, bola vec náhodným výberom a v súlade s rozvrhom práce pridelená sudcovi, ktorý vec aj prejednal a rozhodol.

20. S ohľadom na uvedené skutočnosti dospel súd prvej inštancie k záveru, že návrh je dôvodný. Žalovaný riadne neplatil dohodnuté splátky úverov, žalobca v súlade so zmluvou a zákonom úvery zosplatnil a žiadal predčasné splatenie zostatkov úveru a jeho príslušenstva. Žalovaný je tak povinný vrátiť žalobcovi istinu poskytnutého úveru a zaplatiť dohodnutý úrok z úveru. So splnením povinnosti zaplatiť istinu úveru je žalovaný od 30.10.2018 v omeškaní, preto je povinný až do zaplatenia platiť žalobcovi aj úrok z omeškania, pričom výška úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (ECB) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu a základná úroková sadzba ECB k rozhodnému dňu bola 0,00 %. Doplnil, že súdnu kontrolu uplatneného nároku vykonal jednak Okresný súd Banská Bystrica ešte pred vydaním platobného rozkazu a tiež bola vykonaná v prejednávanej veci súdom prvej inštancie. Zmluva o úvere zo dňa 16.3.2017 bola uzavretá písomne, obsahuje všetky náležitosti uvedené v § 13 ods. 4 písm. a) až písm. j) a písm. s) zákona č. 90/2016 Z. z. a ročná percentuálna miera nákladov nie je nesprávna v neprospech spotrebiteľa, preto zhrnul, že úver poskytnutý žalobcom nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

21. Na základe uvedeného súd prvej inštancie za použitia § 45 ods. 1, § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1 až ods. 3, ods. 7, ods. 9 a ods. 10, § 100, § 101, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 3 písm. a) až písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z., § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, § 13 ods. 4 písm. a) až písm. j) a písm. s) zákona č. 90/2016 Z. z. a § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. žalobe v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. a nakoľko mal žalobca vo veci celkový úspech, priznal mu nárok na plnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

22. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že neboli splnené procesné podmienky, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe

vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Namietal, že napadnutý rozsudok je v rozpore so zákonom, nepresvedčivý a nepreskúmateľný. Primárne uviedol, že súd prvej inštancie ignoroval jeho poukaz na to, že žalobca nepreukázal, že mu tvrdené peniaze 50.000 eur a 30.000 eur poskytol, keďže odmietol poskytnúť výpisy z príslušných úverových účtov a jediné skutočné peniaze, ktoré mu poskytol osvedčil čiastočným výpisom z osobného účtu, na ktorý pripísal sumu 13.695,05 eura dňa 24.1.2014. Mal za to, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie výlučne na tvrdeniach a argumentácii žalobcu, ignorujúc práva, námietky a návrhy na dokazovanie žalovaného spotrebiteľa. Dodal, že mal preskúmať všetky zmluvné podmienky, nielen cenu zmluvy, keď v prípade prvej úverovej zmluvy ešte neuplynula splatnosť úveru. Súdu prvej inštancie vytkol nesprávne právne posúdenie, že úvery boli zosplatené súladne so zmluvou a zákonom, pretože podľa zmluvy na zosplatenie boli dohodnuté iné podmienky a pre zosplatenie podľa zákona neexistuje ustanovenie zákona o zosplatení úveru. Argumentoval, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, pretože sa vzťahujú na pohľadávku a nie na úver, pričom pohľadávkou mala byť suma nezaplatených splátok a to sumy 199,49 eura a sumy 173,66 eura, keď z upozornenia na omeškanie splátok v prípade zmluvy č. 98369 vyplynulo, že sa mal omeškať s časťou jednej splátky (výška splátky 223,18 eura) a v prípade zmluvy č. 386389 (výška splátky 144,39 eura) sa mal omeškať s jednou splátkou a čiastočne s druhou splátkou. Priznaním uplatneného nároku teda súd prvej inštancie priznal úžeru, čo považoval za ústavne neakceptovateľné.

24. Napadnuté rozhodnutie považoval z dôvodu, že súd prvej inštancie uviedol, že žalobca mal úver zosplatiť súčasne aj podľa zákona (§ 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka), aj podľa obchodných podmienok, za sporné, nepresvedčivé a zmätočné, pretože nie je určité ani zrozumiteľné podľa čoho žalobca úver zosplatiť a tiež podľa čoho súd prvej inštancie rozhodol (podľa zákona alebo podľa obchodných podmienok). Poukázal tiež na to, že v obchodných podmienkach je uvedené, že každá z nasledovných právnych skutočností sa bude považovať za zmenu okolností, za ktorých došlo k uzatvoreniu zmluvy o úvere na strane klienta; potom ak dodávateľ mal za to, že došlo k zmene okolností, bol povinný postupovať v zmysle podmienky formulovanej v úverových zmluvách, a to, že úverovú zmluvu je možné meniť a dopĺňať len písomnými dodatkami, ak v nej nie je stanovené inak, avšak žalobca takto nepostupoval. Poukázal na obchodné podmienky [bod 2.8 písm. a) a bod 2.9.1.], v zmysle znenia ktorých nemohol dodávateľ vyhlásiť úver za predčasne splatný, ale len vyzvať na predčasné splatenie úveru a nevyplývala z nich povinnosť klienta zaplatiť celý poskytnutý úver, teda aj splátky splatné v budúcnosti. Doručením výzvy na predčasné splatenie úveru má klient povinnosť zaplatiť všetky čiastky, ktoré sú dlžné podľa zmluvy o úvere, pričom podľa zmluvy o úvere každá splátka mala samostatnú splatnosť a dlžné splátky podľa zmluvy boli len nezaplatené splatné splátky ku dňu výzvy a to okamžite alebo deň určený bankou vo výzve adresovanej klientovi. Tiež ak žalobca tvrdil, že upozornil na nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.6.2018 a zosplatiť úvery dňa 29.10.2018, tak podľa § 565 Občianskeho zákonníka toto právo mohol použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky čo sa nestalo a preto považoval žalobu za nedôvodnú. Do pozornosti dal zároveň skutočnosť, že z daných obchodných podmienok vyplynulo, že musí nastať doručenie výzvy na predčasné splatenie, k čomu ale nedošlo, pretože výzva zo dňa 24.9.2018 nebola doručená.

25. Uvedenú podmienku týkajúcu sa predčasného splatenia úveru označil za neurčitú a nezrozumiteľnú a dôvodil, že s poukazom na § 37 a § 37 Občianskeho zákonníka ide o absolútne neplatné právne úkony a to dojednanie takejto podmienky a jej následné uplatnenie voči klientom. Poukázal na povinnosť súdu ex offio skúmať, či právny úkon nie je absolútne neplatný. S ohľadom na uvedené sa preto nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie v odseku 30 napadnutého rozhodnutia, ktorý uviedol napriek tomu, že nemal dôkaz o splnení si povinnosti žalobcom voči spotrebiteľovi a tiež o porušení zmluvných povinností spotrebiteľom. Navyše súdu prvej inštancie vytkol, že nemal osvedčené doručenie výziev zo dňa 24.9.2018 ani zo dňa 29.10.2018, pričom konštatoval, že malo ísť o fikciu doručenia, čo rozhodne nemožno považovať v spotrebiteľskom spore za správny názor a záver, už aj s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax. Dal do pozornosti, že upozornenia zo dňa 20.7.2018 (v zmysle ktorých mal zaplatiť uvádzanú sumu do 25.7.2018), mal prevziať dňa 11.8.2018, pričom z ním nezavinených príčin nemohol splniť uloženú povinnosť do 25.7.2018, keďže v tento deň mal dodávateľ len dané zásielky odoslať. Poznamenal tiež, že súd prvej inštancie opomenul preskúmať skutočne zaplatené peňažné prostriedky v prospech uvedených úverov, pričom si žalobca inkasoval zmluvné pokuty vo výške 15 eur mesačne,

ktoré nemožno považovať za zákonné, preto je potrebné všetky tieto pokuty započítať na úhradu úverov, nemohol byť teda s omeškaním so splátkou k 20.6.2018. Z uvedeného mal za nesporné, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so zmluvou i zákonom, nesprávne právne posúdil vec a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, preto je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný.

26. Oponoval zisteniu súdu prvej inštancie, že poslednú splátku uskutočnil dňa 12.6.2018 a od tej doby nevykonával žiadnu úhradu, keď uviedol, že odo dňa 12.6.2018 mu bolo zabránené vykonávať splátky úveru, keďže žalobca mu uviedol, že ruší účty a musí len vydražiť byt. Namietal nevykonanie navrhnutých výsluchov zamestnancov žalobcu, čím súd prvej inštancie zmaril náležitú a presvedčivú zistenie skutkového stavu a preto nemohol rozhodnúť v súlade so zákonom a uprel mu právo na spravodlivý proces, pričom vzhľadom na to, že kontrolu nad účtovaním položiek na výpisoch mal žalobca, súd prvej inštancie ani nemal osvedčené kedy mala byť posledná splátka a koľko zaplatil, len sa stotožnil s tvrdením žalobcu, čo svedčí o porušení zásady kontradiktórnosti konania a o porušení práva na prístup k súdu. Dôvodil, že žalobca inkasoval peniaze z jeho osobného účtu a priradil si splátky ako uznané za vhodné, inkasoval viac peňazí ako mal, pretože si inkasoval aj zmluvné pokuty a 5 % úrok z omeškania si inkasoval k duplicitnému uplatňovaniu sankcií a to i za zmluvné pokuty zároveň, čo je v rozpore so zákonom a čo súd prvej inštancie ignoroval. Dodal, že žalobca sa snaží len o zmocnenie sa jeho majetku, čo už skúsil návrhom na vykonanie dražby dňa 20.12.2022, proti čomu však podal námietky.

27. Odmietol tvrdenie súdu prvej inštancie, že neprijateľné podmienky nemajú žiadny význam, keď neprijateľnosť podmienok spočíva v spôsobovaní nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pretože spotrebiteľ je oproti dodávateľovi v podriadenom stave, čo sa vylučuje pri zmluvách, pretože zmluvné strany majú mať rovnocenné postavenie a súd je povinný tieto skúmať z úradnej povinnosti. Dodal, že z rozhodnutí o zmluvách žalobcu vyplynulo, že všetci poškodení klienti môžu žiadať nielen vrátenie splátok, ktoré im jednostranne navýšil, ale aj odškodnenie rádovo v tisíckach eur. Dal do pozornosti, že o nezákonnom postupe žalobcu už rozhodla aj Národná banka Slovenska, aj Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách, ktorá vyhodnotila viac ako 20 zmluvných ustanovení ako neprijateľné. Do pozornosti vo vzťahu k žalobcovi dal tú skutočnosť, že Krajský súd v Žiline zakázal žalobcovi uplatňovať 23 ustanovení zmluvy o hypotekárnom úvere, pričom rozhodnutie už nadobudlo právoplatnosť. Dôrazne namietal záver súdu prvej inštancie, že úverové zmluvy už preskúmal Okresný súd Banská Bystrica, keď tieto mal podrobiť súdnej kontrole v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka, keďže ide o spotrebiteľský spor. Uviedol, že mal aj snahu sa so žalobcom dohodnúť, ale bez odozvy, k čomu poukázal na reakciu žalobcu zo dňa 7.6.2018. Bol názoru, že žalobca použil neprimeraný postup v rozpore s dobrými mravmi, keď rozpor videl v tom, že žalobca poskytol úver len preto, aby pre nezaplatené splátky v hodnote stoviek eur mohol vydražiť majetok, ktorého hodnota je približne 200.000 eur. Za absurdné pritom označil tvrdenie žalobcu, že mu zákon neustanovuje povinnosť predkladať klientovi dokument, ktorý má charakter výpisu z úverového účtu.

28. Zdôraznil, že žalobca neosvedčil existenciu pohľadávky 45.492,95 eura, keď nebol ochotný predložiť ani bankové výpisy, ani amortizačnú tabuľku, z ktorých by sa mohli osvedčiť relevantné skutočnosti. Poukázal aj na § 13 a § 15 zákona č. 90/2016 Z. z. s tým, že ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť spotrebiteľskú zmluvu, ktorú vyhotovil a predformuloval žalobca s podmienkami, ktoré spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Opätovne uviedol, že okrem splátok inkasoval žalobca aj poplatky za upomienky a za zmluvné pokuty, ktoré však bez výpisov z úverového účtu a z výpisov z bežného účtu nemožno presne vyčísliť ani zistiť ako priradil peniaze v prospech úverov. Bol názoru, že žalobcovi nedlžil a nemal preto právo žiadať od neho zaplataenie zostatkov úverov a pri posudzovaní veci sa malo prihliadať aj na Čl. 38 Charty základných práv Európskej únie, Čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Čl. 4 ods. 1 a Čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods. 1, ods. 5 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 1 a § 8 ods. 1, ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. a zotrval na tom, že nemôže byť platná taká spotrebiteľská zmluva, ktorej obsah a podmienky spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

29. Rozporoval aj záver súdu prvej inštancie o kontrole zmlúv Okresným súdom Banská Bystrica, keďže v upomínacom konaní sa rozhoduje o vydaní platobného rozkazu a to vyšším súdnym úradníkom, ktorý nemá právomoci sudcu a vykonáva výlučne formálne úkony, pričom platobný rozkaz neobsahuje ani

výrok, ani odôvodnenie, v ktorom by sa mohol dozvedieť, že súd v upomínacom konaní vykonal súdnu kontrolu zmluvy o úvere zo dňa 16.3.2017. Dôvodil, že súd prvej inštancie sice spomenul zákon č. 90/2016 Z. z., avšak neuviedol potrebnú aplikáciu jeho ustanovení, aj preto bol názoru, že napadnutý rozsudok je nepresvedčivý a nepreskúmateľný, keď s poukazom na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR, Ústavu SR, Čl. 19 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii, Čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a Čl. 3 ods. 1 Základných princípov C. s. p., ako aj § 220 C. s. p. argumentoval právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a podmienkami, ktoré má spĺňať. Záverom uviedol, že neprestal uhrádzať jednotlivé splátky, pretože ich ani neuhrádzal, keďže mu na osobný účet bola zasielaná mzda a splácanie zabezpečoval žalobca inkasovaním z osobného účtu, pričom mu odmietol poskytnúť výpisy z úverových účtov, aby si mohol skontrolovať úhrady. Spoliehal sa na žalobcu v dobrej viere, ale ten zneužil jeho dôvod a použil proti nemu nekalé praktiky.

30. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu považoval napadnutý rozsudok za správny a stotožnil sa s jeho výrokom aj s odôvodnením. Tvrdenia žalovaného v odvolaní vyhodnotil ako nesprávne a nepreukázané. V spojení so sumarizáciou skutkového stavu uviedol, že k uzatvoreniu zmluvného vzťahu so žalovaným došlo na základe žiadosti žalovaného o úver zo dňa 9.1.2014 (úverová zmluva č. 98369 uzatvorená dňa 21.1.2014) a zo dňa 3.3.2017 (zmluva o úvere na bývanie č. 386389, zo dňa 16.3.2017), keď v žiadostiach o úver a následne v žiadostiach o čerpanie sám žalovaný špecifikoval, na splatenie ktorých konkrétnych úverov s uvedením platobných údajov, majú byť použité poskytnuté finančné prostriedky, pričom žalobca argumentoval, že splatenie úverov v zmysle týchto žiadostí preukázal. Dal do pozornosti, že účelom úverov bolo splatenie skôr poskytnutých úverov a žalovaný mal dostatok času od podania žiadostí až po uzatvorenie samotných zmlúv zvážiť, či hodlá uzatvoriť zmluvný vzťah. Pri uzatváraní zmlúv bol aktívny, predložil požadované doklady, čerpal úver, a preto by v žiadnom prípade nemohlo dôjsť k uzatvoreniu zmlúv v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, keď zároveň preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou žalobca slobodne potvrdil svojím podpisom na zmluve. Záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto bol názoru, že nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou.

31. Uviedol tiež, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti oboch úverov došlo z dôvodu neuhradenia omeškanej splátky splatnej dňa 20.6.2018 a nasl., keď pred vyhlásením predčasnej splatnosti žalovaného upozornil na omeškanie a na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti opakovanými upozoreniami zo dňa 20.7.2018 a zo dňa 24.9.2018. Dodal, že pre výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda výzvu pred zamýšľaným zosplatnením úveru, zákon nestanovuje okrem upozornenia na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru najmenej 15 dní vopred iné náležitosti a žiadne ustanovenie neupravuje povinnosť veriteľa uvádzať označenie splátky, pre omeškanie ktorej došlo k zosplatneniu úveru. Rovnako to platí aj pre výzvu na predčasné splatenie úveru, kde zákon určuje len to, že obsahom musí byť žiadosť veriteľa o splatenie zostatku úveru v určitej výške a v určitej lehote a musí byť adresovaný dlžníkovi. Upozornenia ako aj výzvy boli žalovanému doručované, čo preukázal doručenkami, keď opakované upozornenia zo dňa 20.7.2018 si žalovaný prevzal dňa 11.8.2018; opakované upozornenia zo dňa 24.9.2018 neboli žalovaným prevzaté v odbernej lehote, čo je však irelevantné, lebo mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielok a tieto sa dostali do sféry dispozície žalovaného. Bol preto názoru, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok a v súlade so zákonom. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že zásielky zo dňa 20.7.2018 odoslal až dňa 25.7.2018, keďže dňa 25.7.2018 už boli zásielky uložené na pošte, čo vyplynulo priamo z predložených doručeníek.

32. Zároveň mal za to, že § 53 ods. 9 je lex specialis k § 565 Občianskeho zákonníka a veriteľ by logicky nemohol vykonať zosplatnenie do splatnosti najbližšej splátky a zároveň dodržať požiadavku vyplývajúcu z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, preto argumentoval, že posledná veta v § 565 Občianskeho zákonníka sa na prípady, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevzťahuje; poslednú vetu § 565 Občianskeho zákonníka pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno a teda mohol žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, za splnenia podmienok uvedených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že právo zosplatniť úver vykonal po tom, ako uplynula zákonná lehota (tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky), na takýto postup žalovaného upozornil a zároveň omeškanie so zaplatením splátky ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti trvalo. K argumentácii o predčasnej splatnosti úveru dal do pozornosti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoCsp/2/2020, zo dňa 23.1.2020, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26CoCsp/54/2021, zo

dňa 24.8.2022 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/21/2022, zo dňa 10.5.2022. Dodal, že v priebehu konania predložil Prehľad splácania úverov a Stav omeškaných splátok na úveroch, z ktorých bolo zrejmé aké úhrady žalovaný realizoval, ich započítanie a tiež omeškanie žalovaného s úhradou splátok, pričom žalovaný nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by preukázal opak. Za neakceptovateľné považoval tvrdenie žalovaného, že si plnil všetky povinnosti, keď v zmysle bodu 3.8 Všeobecných obchodných podmienok bol povinný zabezpečiť na bežnom účte (ktorý bol inkasným účtom k úverom) dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, čo ale porušil, pričom mu boli zasielané pravidelné mesačné výpisy z jeho osobného účtu.

33. Dôvodil, že aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úverov mohol žalovaný realizovať aspoň čiastočné úhrady, ktorými by znížil svoj dlh, avšak takto nekonal, preto odmietol, že by žalovanému bolo zabránené realizovať úhrady. Vo vzťahu k realizácii záložného práva poukázal na jeho účel, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/113/2017 a s ohľadom na uvedené argumentoval, že výkon záložného práva speňažením zálohu na dobrovoľnej dražbe v súlade so zákonom č. 527/2002 Z. z. sám o sebe nepredstavuje ľubovôľu záložného veriteľa, iba dlžníkom vynútený krok veriteľa, smerujúci v skutočnosti iba k náprave stavu, ktorý je dôsledkom neplnenia si povinností dlžníkom. Vo vzťahu k poukazu žalovaného na rozhodnutia NBS a Krajského súdu v Žiline zotrval na tom, že dané rozhodnutia sa nevzťahujú na úverové zmluvy, na základe ktorých si uplatnil nárok v prejednávanej veci. Žalovaným uvedené rozhodnutie NBS1-000-023-793 sa týkalo spoločnosti Sberbank Slovensko, a.s. a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sa týkalo spoločnosti Dexia banka Slovensko, a.s., resp. zmlúv uzatvorených s právnymi predchodcami žalobcu, keď žalovaný uzatvoril zmluvy už so spoločnosťou Prima banka Slovensko, a.s., pričom tieto neboli uzatvorené ani v rámci bývalej Dexia banky a ani v rámci bývalej Sberbank Slovensko, a.s. V závere zdôraznil, že zmluvy uzatvorené so žalovaným neobsahujú žiadne neprijateľné zmluvné podmienky. K vyjadreniu k odvolaniu pripojil vyjadrenie žalobcu zo dňa 3.1.2019 spolu s doručenkou.

34. Žalovaný v odvolacej replike zotrval na dôvodoch a námietkach podaných v odvolaní a s poukazom na § 151 C. s. p. tvrdenia žalobcu výslovne poprel. Ozrejmil, že to sám žalobca mu ponúkol celkovo päť úverov, on mal len prísť do banky a podpísať už vyplnené formuláre a to bol aj dôvod, pre ktorý navrhol výsluch pracovníkov žalobcu, aby osvedčili skutočnosť o uzavieraní zmlúv. Žiadosť, na ktorú poukazoval žalobca je formulár, ktorý má žalobca pripravený pre spotrebiteľov, ktorí ho majú podpísať po tom, čo žalobca formulár vyplní, pričom obsah žiadosti nemá spotrebiteľ možnosť ovplyvniť. Za nepravdivé označil tvrdenie žalobcu, že v žiadostiach o čerpanie úveru sám špecifikoval, na splatenie ktorých konkrétnych úverov s uvedením platobných údajov majú byť použité poskytnuté finančné prostriedky. Uviedol, že len prišiel do banky zaplatiť úhradu a pracovníčka banky mu uviedla, že má pre neho výhodnú ponuku, pretože bol dobrý klient a že bude menej platiť a navyše bude môcť čerpať ďalšie finančné prostriedky. Dala mu podpísať rôzne formuláre, z ktorých Žiadosť o poskytnutie hypotekárneho úveru nikdy nedostal a oboznámil sa s ním až v tomto konaní, pričom dané tlačivo bolo vyplnené žalobcom. Navyiac poukázal na to, že v žiadosti bolo uvedené, že má príjem 758 eur a výdavky 0 eur, čo je v rozpore s realitou.

35. Za nesporné mal, že za takéhoto stavu žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou, keď mu ponúkol zmluvy, pričom jeho možnosti platiť boli obmedzené a zmluva, z ktorej žiada žalobca uplatňovaný nárok je absolútne neplatná s poukazom na § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka, pričom súd na absolútnu neplatnosť prihliada ex offico. Dodal, že o úhradách žalobcu z úveru dňa 24.1.2014 a 22.3.2017 sa dozvedel až zo súdneho spisu. Namietal, že všetky zmluvy so žalobcom boli podpísané v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok ako dokazujú dôkazy v súdnom spise. Zotrval na tom, že nebol urobený platný právny úkon podľa § 53 ani § 565 Občianskeho zákonníka a preto je žaloba nedôvodná. Súd prvej inštancie tak nesprávne právne posúdil vec a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom rozsudok je nepreskúmateľný. Poukázal tiež na reakciu žalobcu zo dňa 7.6.2018, ktorou mal za osvedčené, že žalobca nemal záujem na žiadnej dohode, ktorá by smerovala k splateniu úverov. Žalobca uviedol, že nie je povinný s klientmi, ktorí porušili zmluvne dohodnuté podmienky, uzatvárať dohody o splatení dlhu a tak sa ocitol v stave právnej neistoty. Vyjadril presvedčenie, že žalobca konal v rozpore s dobrými mravmi, keď mu poskytol úver len preto, aby pre nezaplatené splátky v hodnote stoviek eur mohol vydražiť jeho majetok, ktorý odhadol na približne 200.000 eur.

36. Vo vzťahu k zosplateniu úveru zotrval na tom, že veriteľ je povinný uplatniť svoje právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle obmedzení § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka,

t. j. najneskôr do splatnosti najbližšej splátky úveru. Ak toto právo nevyužije, jeho právo na predčasné zosplatnenie zaniká a dlžník je povinný uhrádzať individuálne splátky úveru, pričom k zosplatneniu úveru účinným spôsobom nedôjde. V danej súvislosti poukázal na závery občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.3.2019, na ktorom došlo k zjednoteniu pri výklade použitia práva veriteľa na vyhlásenie predčasnej splatnosti tak, že toto jeho právo je časovo obmedzené do splatnosti najbližšej budúcej splátky. Vo zvyšku vyjadrenia žalovaný replikoval argumentáciu uvedenú v odvolaní.

37. Žalobca v odvolacej duplike uviedol, že nesprávne tvrdenia žalovaného vyvrátil predloženými dôkazmi na rozdiel od žalovaného, ktorý v konaní neprodukoval žiadny dôkaz na podporu svojich tvrdení. Úvery žalovanému poskytol v súlade s predmetom svojej činnosti, ktorá podlieha dohľadu NBS a dôrazne sa ohradil proti tvrdeniu, že by sa chcel zmocniť majetku žalovaného, a že mu za týmto účelom poskytol úvery, keď účelom úverov bolo v zmysle úverových zmlúv splatenie skôr poskytnutých úverov. Zotrvával na tom, že výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby je predpokladaný zákonom a vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení upravujúcich výkon záložného práva. Ďalej poukázal na to, že ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačke osobne potvrdil svojim podpisom, k čomu dal do pozornosti právne závery obsiahnuté v rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/37/2018-185, zo dňa 20.12.2018, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8CoCsp/36/2020, zo dňa 10.12.2020, ako aj Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/84/2021, zo dňa 20.9.2022.

38. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalovaného, že nedostal od žalobcu Žiadosť o poskytnutie úveru zo dňa 9.1.2014 a že sa so žiadosťou oboznámil až v tomto konaní, keď mal za zrejmé, že uvedená žiadosť bola podpísaná žalovaným. Okrem toho zdôraznil, že samotný žalovaný požiadal o poskytnutie úveru s tým, že ako účel úveru si zvolil splatenie skôr poskytnutých úverov a dokonca predložil Súhlas spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. a Home Credit Slovakia, a.s. s predčasným splatením úverov. Bol názoru, že predmetné dôkazy vyvracajú tvrdenia žalovaného, že žalobcovi neposkytol informácie o stavoch jeho úverov. Za nesprávne označil aj tvrdenie, že nekonal s odbornou starostlivosťou a že by to zakladalo absolútnu neplatnosť zmluvy. Zdôraznil, že riadne vykonal dopyt do úverového registra (čím preveril záväzky žalovaného), do Sociálnej poisťovne (čím preveril príjem a zamestnanosť žalovaného) a vychádzal tiež zo žiadosti o poskytnutie úverov (čím preveril základné údaje o žalovanom, o rodinnom stave a príjme). Hoci žalovaný v žiadosti o úver uviedol, že jeho výdavky sú nula eur, zohľadňoval informácie o výdavkoch z údajov z úverového registra, kde boli uvedené záväzky žalovaného, teda splátky úverov a pod..

39. Poznamenal tiež, že bolo povinnosťou žalovaného poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti splácať úver, pričom tým nebolo dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom. Hoci žalovaný v žiadosti o úver neuviedol žiadne výdavky, k posúdeniu bonity pristupoval zodpovedne a svoju povinnosť si splnil. Na určenie dostatočnej sumy na bežné životné náklady slúži hodnota životného minima, a to v závislosti od počtu členov domácnosti a vyživovaných osôb, práve preto tieto údaje už pred uzavretím zmluvy zisťoval, k čomu dal do pozornosti aj rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/74/2021, zo dňa 31.5.2022 a sp. zn. 2CoCsp/21/2022, zo dňa 10.5.2022. Zároveň poukázal na to, že vyjadrenia žalovaného týkajúce sa najmä čerpania úverov, súm uvedených v žiadostiach o čerpanie a toho, že sa nedá zistiť komu mal zaslať finančné prostriedky, sú novoty žalovaného v odvolacom konaní, ktoré sú neprípustné. Bol názoru, že ide o nové skutkové tvrdenia, žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie neuvádzané, a teda o neprípustnú novotu v odvolacom konaní, na ktorú by odvolací súd nemal prihliadať, pričom na podporu tejto argumentácie poukázal na obdobné závery obsiahnuté v rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/19/2021, zo dňa 27.4.2022 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/91/2022, zo dňa 2.8.2023. V súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti úverov a k tvrdeniu žalovaného, že si vykladá zákon tak, ako mu vyhovuje uviedol, že vychádzal zo súdnej praxe. K odvolacej duplike pripojil súhlas Slovenskej sporiteľne, a.s. s predčasným splatením úveru zo dňa 22.1.2014, ako aj súhlas Home Credit Slovakia, a.s. s predčasným splatením úveru zo dňa 20.1.2014.

40. Žalovaný v reakcii na odvoláciu dupliku žalobcu bez výzvy súdu na vyjadrenie sa uviedol, že žalobca výslovne nepoprel jeho tvrdenia, preto sa považujú za nesporné. Dodal, že tvrdenie žalobcu o tom, že je úverovou inštitúciou podliehajúcou dohľadu NBS je vo veci irelevantné, pričom tvrdenie, že by sa chcel žalobca zmocniť majetku žalovaného a za tým účelom mu poskytol úvery, žalobca výslovne nepoprel a neprodukoval k svojmu tvrdeniu žiadne dôkazy. Zároveň poznamenal, že skutočnosť, že sa veriteľ môže domáhať uspokojenia z predmetu záložného práva iba v prípade, ak pohľadávka nie je riadne a včas splnená, neznamená, že má právo konať neprimerane, nehľadiac na práva spotrebiteľa a môže obchádzať všetky ostatné zákony a porušiť ústavne garantované práva spotrebiteľa. Dôvodil, že tvrdenie žalobcu, že potvrdil svojim podpisom súhlas v predtlačí osvedčuje, že podmienky v zmluvách neboli individuálne dojednané, pričom poukázal na § 53 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho zákonníka. Odmietol tiež relevanciu rozhodnutí Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8CoCsp/36/2020 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/84/2021 a poznamenal, že žiadny súd nie je viazaný odôvodnením iného súdu.

41. Za nedôvodné a irelevantné označil aj ostatné tvrdenia žalobcu v odvolacej duplike, pričom dodal, že neobstoja ani tvrdenia o novotách v odvolacom konaní, nakoľko ešte počas konania pred súdom prvej inštancie žiadal vykonať dôkazy o poskytnutí úverov, teda nemôže ísť o novotu. Zároveň dal do pozornosti, že koncentrácia konania sa v spotrebiteľskom spore neuplatňuje. Vo vzťahu k rozhodnutiam Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/19/2021 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/91/2022 mal za to, že tieto nemožno aplikovať, pretože v konaní je prejednávaná rozdielna otázka. Za neprijateľnú podmienku označil tú, v zmysle ktorej pre nezaplatenie jedinej splátky môže byť vydražená jeho nehnuteľnosť, keď zmluva bola formulárová a nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Taktiež mal za to, že je nutné preskúmať vieryhodnosť oznámenia žalobcu, že nemá povinnosť predkladať výpis z úverového účtu. Vo zvyšku vyjadrenia opätovne zopakoval v plnom rozsahu argumentáciu uvedenú v odvolaní.

42. Žalobca vo vyjadrení k reakcii žalovaného na argumentáciu žalobcu v odvolacej duplike výslovne poprel tvrdenia žalovaného a zotrval na doterajších vyjadreniach pričom dodal, že žalovaný v konaní produkované tvrdenia nepreukázal na rozdiel od žalobcu, ktorý dôkazné bremeno uniesol.

43. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť, nakoľko nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (§ 388 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29.7.2025 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

44. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

45. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

46. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

47. V nadväznosti na odvoláciu argumentáciu žalovaného odvolací súd konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 21.1.2014 úverovú zmluvu č. 98369 a dňa 16.3.2017 úverovú zmluvu č. 386389, pričom žalovaný (okrem iného) namietal záver súdu prvej inštancie, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úverov z oboch uvedených zmlúv bolo v súlade s obchodnými podmienkami aj s podmienkami uvedenými v § 53 ods. 9 v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka.

48. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach sporových strán).

49. Na ozrejmienie právneho stavu odvolací súd vo vzťahu k podmienke platnosti úkonu mimoriadneho zosplatnenia uvádza, že podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy (keďže v prípade úveru ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach) sú upravené v § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a tieto musia byť splnené kumulatívne. Ustanovenie § 53 ods. 9 predmetného zákona pred zosplatnením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a preukázateľne doručovanú dlžníkovi s upozornením na omeškanie s platbou, s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu (istiny aj príslušenstva) naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka, pričom právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa. Pred žiadosťou veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa ďalej vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka určuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené a toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

50. Zo spisového materiálu vyplynulo, že žalovaný mal v zmysle úverových zmlúv č. 98369 a č. 386389 splácať poskytnuté úvery vždy k 20. dňu v mesiaci (č. l. 9 a 58 spisu), pričom podľa predloženého prehľadu stavu omeškaných splátok na úvere (č. l. 47 a 117 spisu), ako aj podľa vyjadrenia žalobcu neuhradil žalovaný pri oboch úveroch splátku splatnú k 20.6.2018 a nasledovné. Žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy opakovanou výzvou zo dňa 24.9.2018, v ktorej žalovaného zároveň upozornil na možnosť predčasného zosplatnenia v prípade neuhradenia dlžnej sumy (č. l. 50 a 113 spisu), ktorá bola uložená na pošte dňa 28.9.2018 a z dôvodu neprevzatia žalovaným bola vrátená žalobcovi (č. l. 51 a 121 spisu). Následnou výzvou zo dňa 29.10.2018 (č. l. 53 a 114 spisu) žalobca žalovanému oznámil, že z dôvodu neplnenia podmienok úverovej zmluvy rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 29.10.2018 a vyzval ho na úhradu celého vyčísleného dlhu. Uvedenú výzvu žalovaný prevzal dňa 5.11.2018 (č. l. 52 a 120 spisu).

51. Hoci neobstojí argumentácia žalovaného, že v zmluvách boli na predčasné zosplatnenie dohodnuté iné podmienky ako podľa zákona, keďže podmienky uvedené v bode 2.8 písm. a) a 2.9.1 Obchodných podmienok pre úvery občanom (tak ako ich uviedol aj súd prvej inštancie v odseku 27 napadnutého rozhodnutia) korešpondovali s podmienkami uvedenými v § 53 ods. 9 v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré ich precizovali, s ohľadom na vyššie uvedené skutkové zistenia a právne východiská, pokiaľ súd prvej inštancie založil posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku na závere, že žalobca zosplatnil oba predmetné úvery v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj v súlade so zmluvou a obchodnými podmienkami, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci, keď ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalovaného, že žalobca nedodrжал zákonnú podmienku v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka a nezosplatnil úvery včas.

52. Je potrebné uviesť, že právo predčasne zosplatniť úver vyplývajúce z § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka nie je možné v zmysle predmetných ustanovení uplatniť veriteľom voči dlžníkovi neobmedzene. Platí, že zosplatniť úver môže veriteľ najskôr vtedy, ak uplynú tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky za podmienky, že súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, avšak toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, t. j. splátky, ktorá bezprostredne nadväzuje na omeškanú splátku, od splatnosti ktorej uplynuli tri mesiace, inak jeho právo zaniká (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020).

53. Nakoľko v prejednávanej veci si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie pohľadávky, ktorá mu vznikla v dôsledku predčasného zosplatnenia predmetných, žalovanému poskytnutých úverov, a to z dôvodu

omeškania sa so splátkou splatnou k 20.6.2018 (pri oboch úveroch), tri mesiace od splatnosti tejto splátky uplynuli k 20.9.2018 a splatnosť nasledujúcej ďalšej splátky (nasledujúcej po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, pre omeškanie s ktorou sa stal splatný celý dlh) bola k 20.10.2018, do ktorej musel veriteľ v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka naplniť vyššie uvedené podmienky zosplatnenia úveru. Z dôvodu, že žalobca úver predčasne zosplatnil až po uplynutí tejto lehoty, a to dňa 29.10.2018, odvolací súd konštatuje, že nedošlo k platnému zosplatneniu daných úverov, čo rezultuje do záveru o absolútnej neplatnosti daného právneho úkonu v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, ktorú je súd povinný skúmať ex offo.

54. Vychádzajúc z vyššie uvedených právnych záverov, nárok uplatnený žalobcom posúdil odvolací súd ako nedôvodný v celom rozsahu, preto sa nezaoberal ďalšou odvolacou argumentáciou žalovaného a podľa § 388 C. s. p. zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol; vychádzajúc pritom zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je viazaný (§ 383 C. s. p.) a ktorý po právnej stránke posúdil inak a preto nemusel opakovať, príp. dopĺňať dokazovanie.

55. Odvolací súd dodáva, že hoci žalovaný žiadal o doručenie termínu verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu poštou na určenú adresu, takéto oznámenie je nad rámec informačnej povinnosti súdu v zmysle § 219 ods. 3 C. s. p., v zmysle ktorého vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením; ak o to strana konania požiadala, oznámi jej miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami. Ani skutočnosť, že sa jedná o spor s ochranou slabšej strany nezakladá podľa odvolacieho súdu dôvod prekročenia danej zákonom stanovenej povinnosti a vyhovenia takejto žiadosti strany konania.

56. O nároku na náhradu trov celého konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a na odvolacom súde, nakoľko mal vo veci plný úspech.

57. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).